

Nagy István Attila

A fogva tartott képzelet

Nagy István Attila
A fogva tartott képzelet

Nyíregyháza
2004

*A borító
Szalay Lajos Szárnyas ló
című rajzának felhasználásával készült.*

© Nagy István Attila, 2004

ISBN 963 430 907 0

1.

Elfelejtettem vágyba futó öleléseid,
ujjaid begyének érzéki muzsikáját,
az utat kereső tekintetet,
öled bátorító mozdulatait,
ahogyan haladtunk egyre magasabbra,
följebb és tovább,
messze, aztán egyre közelebb,
egymás szorításában fuldokolva,
úszva testünk sós tengerében,
várva a sirály hangos kiáltását,
a kiszakadás fájdalmát,
amint befon, ránk hurkolódik
az éjszaka hűvösében,
vagy a nappal izzó katlanában.

Egyszer volt, hol nem volt. De volt.

2.

Ma még azt hiszem,
ha becsukódik mögöttem az ajtó,
s elhal a zaj a lépcsőházban,
veled megy az élet, a látomás,
sorsom sok-sok fíntora és reménye,
magaddal viszed a hangomat,
megszülető örömeimet,
s ami itt marad: hosszú hónapok
nyugtatót éjszakái,
amikor csak a belső árnyékok nőnek,
kívül végképp elnémul a világ,
nincs benne se fájdalom, se öröm,
tudattalanul létezik,
ahogy a hajnali fény,
befészkeli magát a szemembe.

3.

Nem leszek más csak adat
egy kompjuter merevlemezén,
TAJ-szám, adószám,
a lejárt személyi igazolvány száma,
nem név, nem arc, nem árnyék
a sűrűsödő barázdákban,
ahová nem ér el már a napfény,
nem leszek se gondolat,
se látomás,
kikopik belőlem a döbbenet,
a vágy, a szerelem éneke,
mert nem leszek más csak adat
egy kompjuter merevlemezén:
letörölhető, újra formázható.
Egyszer volt, hol nem volt.

4.

De ma még kiáltok utánad,
elengedlek, visszavárlak,
megágyazok neked is,
a párnát gyöngéden elsimítom,
figyelem a neszeket,
ahogy megáll a lift,
s könnyű lábak lépkednek a szívemen,
mintha te jönnél,
fordulna a kulcs a zárban,
de véget ér ez is, visszahullok a csendbe,
arcra zuhan a szerelem,
zokogás rázza a vállát,
s az égbolt magasában
egyre jobban kerekedik a Hold.

5.

Jönnek a téren szemben velem
a színes szeretők,
az örömben fürdő lázas boldogok,
szinte mezítelenül,
jönnek az ifjúság álmaiból,
melleik a sóvárgó tekintetekben
lágyan ringatóznak,
mint csónakok a folyón.

Jönnek a téren szemben velem,
nézem őket, megtelek csodával,
pedig már régen levetette
szomorú jelmezét a realitás,
mégis szinte elérem őket,
olyan valóságosak, nem veszem észre,
hogy egymásra úsznak a filmkockák,
elmosódik ez a jelenet is.

6.

Elvirágzott ez a pillanat is,
de nem volt jó az illata,
valami fanyar íz maradt utána,
lemondó sóhaj, hogy kár volt
sziromleveleket hajtani,
kifordulni a Nap felé.

Valami bánatos íz maradt utána,
fogadkozás, hogy sohasem lesz többé
önmutogatás, kitárulkozás,
nem lesz többé olyan pillanat,
amely feláldozza önmagát,
nekiszalad a metsző késnek.

Pedig van még tovább adható remény,
vágyakozás, gazdagodható hit,
hogy nem muszáj keresztbe feküdni
a sínen, mert az a vonat
még nem indult el
az állomásról.

7.

Közeledik az este, felveszi a ruháját,
megbújik a várakozás ráncaiban,
rám les a tükörből, mintha azt akarná,
hogy tegyek valamit magammal,
ne várjam készülődő halálomat,
hanem lépjek át a csend szakadékán,
hiszen olyan könnyű elszaladni,
s nem gondolni az itt maradókra
az első pillanatban.

Aztán mégis belépsz az ajtón,
s előugrik sáncaiból a remény:
ölembe ül a pillanat s mesél,
mert ott járt, ahová egyedül nem mehet
az ember –
hát hallgatom, hiszen
a te hangodon szólal meg,
ezért nem tehetek mást,
ma este még veled maradok.

8.

Nem tudok se beszélni, sem írni,
eltöredezték bennem a mondatok,
bukdácsolok a szavak között,
nem tartanak össze
a lélegzetvételek,
csak bóklászok ebben az időben,
a késő tavaszi kora nyárban,
s nem tudom, megvár-e az ősz,
készülődik-e valahol az álmok mélyén
valaki, aki megvált végképpen,
mert nem tudok én semmit,
nem akarok semmit egymagam,
csak annyi kellene,
hogy megragadjon az éjszaka,
s letegyen egy párnára,
ahol a kedvesem pihen.

9.

Mindig az elmúlás, a véget
sohasem érő vágyakozás.
Ellentmondó pillanatok,
amelyekben, mint valami tégelyben
megoldódnak a tegnapok.

Csak a tegnapot lehet megérteni,
a jelenben nincs más, mint
felkavarodott szavak,
izgatott vágyakozás,
a reménytelenség ígéi,
a holnap pedig csupa rejtély.

Nem akarom már megfejtetni
a holnapot, mert hiányzik
belőle minden nagyszerűség,
ami értelmet adhatna
az elhatározásoknak.

10.

Ne hagyjatok magamra emlékeim,
ne vegyétek fel szürke álarcaitokat,
még itt téblábolok ebben a zord időben,
lassan rám rakódott a szenvedés,
s én is elveszítem az arcomat,
ha nem lesznek csak kifakult emlékeim,
amelyekben nem látszik a múlt,
pedig éppen öt évesek vagytok,
gyermeki szívvel oktalanok,
s nem tudjátok, mire való a tegnap,
mert nincsen veletek még az idő.

Hát ne hagyjatok magamra ebben
a kora nyári virradatban,
amikor egyedül vergődik a szívem,
mert nem akarja megtudni,
hogy ennyi idő is elég a halálhoz.

11.

Nem jönnek a siratóasszonyok,
a rokonok is messze elkerülnek,
egyedül készülök a temetésre,
sírok, amennyire az erőmből telik,
de nem figyel rám senki.
Hétköznapi veszteségek,
egy múlt szerelem fájdalma,
kit érdekel?

Elszaladtak az álmok előlem,
elfutottak egy távoli vidékre,
ahol nincs nyoma esőfelhőknek,
örökké süt a nap, s fiatal arcok
mosolyognak az égre.

Így van ez jól. Már a szavak se jönnek,
botladozó mássalhangzók,
néma magánhangzók,
nem kell ide beszéd,
jobb megadón várni
a feltámadást.

12.

Hónapok óta nem láttalak,
már azt hittem, végképp eltűntél
ebben a harmatos tavaszban,
amikor robbanni készülnek a rügyek,
s a japán akác részegen szórja virágait.
Aztán mégis itt vagy, s nem tudom,
kívánom-e igazán a jelenedet,
vagy inkább azt szeretném,
hogy ne legyél többet.

Nem kell a szomjúság,
se a túlcsorduló vágyakozás,
nem kell az örömkönnyek gyászmenete
az arc barázdáiban.
Megölted bennem a verseket.

13.

Hirtelen rám szakadt a félelem,
s most itt vagyok a gondolkodó,
a tépelődő ember helyzetében.

Vajon mi vár éjszaka,
amikor ablakomig érnek a csillagok,
s az árnyékok végigfutnak a falakon,
elzárják a menekülés minden útját,
s nincs más lehetőség, mint önmagam?

Követem a csillagfényt,
amint utat rajzolnak
a tündöklő semmibe.

14.

Megérkezett a tavasz,
kibuggyantak az első virágok,
zenekarba rendeződnek
a színes szíromlevelek.
A nyírfa-menyasszonyok is öltözködnek.
Senki sem hazudik.
A fűszálak ágaskodnak, figyelnek,
reggelre könnycseppeket hizlálnak.
Jól van így.
Ők sohasem hazudnak.
Belőlük nem lesznek emberek.

De, ha végigfekszünk a folyóparton,
s behunyt szemünk mögött megjelenik
az égbolt, talán kimondjuk,
ami miatt gyötrődünk.

15.

Valahonnan rám tört a fáradtság,
partra vergődött az erekből,
s most nem tudom,
talán lappang bennem valami,
betegség vagy még rosszabb.

Kinek panaszoljam el, ha fáj,
ha szívesen hajtánám
valakinek az ölébe a fejemet,
s elmondani, félek,
félek valamitől,
ami itt ólálkodik
a szívem közelében.

Ha itt lennél mellettem,
s melletted több lehetnék, mint vagyok,
talán nem félnék senkitől sem,
mert a tenyered sátorában
kipihenném magamat.

16.

megjelölt az elmúlás
göcsörtös ágak az ujjaim
az utolsó leveleket még dédelgeti
a korán érkezett ősz

még botorkálnak bennem a nedvek
mint törzsben a tavaszi emlék
de már el-eltéved a gondolat
s ha eltakar a tél
új álomra nem lesz hitem

göcsörtös ágaim nem hoznak
napfényben fürdő leveleket
s az otromba szél nem kél
versenyre velem
mert megjelölt az elmúlás
itt maradtam ezen a reménytelen órán
véggképpen egyedül

17.

talán el kellene köszönni a fáktól
a messziről figyelő hegyektől
az árnyékban bukdácsoló pataktól
s a szarkafészekről
amelyben gyerekként kutattam
tojás után

még meg kellene kóstolni a kökény
fanyar és húzós ízét
megsimogatni egy tűzpiros almát
újra megfenni a búzavirág koszorút
amelyet egy nyári délután átadtam
valakinek
meg kellene keresni a csúcsoakat
ahonnan belátható ami menni készül
önigazolásból koszorút fenni
hitetlenül magamnak megbocsátani
s bátran elindulni
az elhalványulók közé
ahol a semmi nem a létezők hiánya
nem is a csend és a fénytelenység
nem a jóság és a gonoszság
nem az értelmezhetetlen érzés
csak a fogalmakkal
körülkeríthetetlen
semmi

18.

amikor lezuhannak a szemhéjaim
de az álom még messzire elkerül
figyelem magamban a vágyakat
amint az ösvényes múltban
kóborolnak

talán nem szerettem igazán a virágokat
a leszálló alkonyban a suttogást
a mellemre zuhanó szőke fejet
s a felkínált sorsot sem
csak izzottam izzítás nélkül

önzésesem lángjában pörkölődtek
lányok és asszonyok
szemérmesek és követelőzők
áldozni tudók és félénk áldozatok
szenvedők és könnyen felkínálkozóak
várakozók és egy órás szeretők
sorsomat ölben hordozók
kiszáradt szemmel búcsúzóak
nem akartam nekik rosszat
csak magamat szerettem volna
elveszíteni

19.

még tart a tinta a tollban
a csöndben kivirágzik ez a vers is:
tollait veszítő madár
halkan magában énekelget

felemelik fejüket a szavak:
itt vagyunk találj meg minket is
mielőtt betakar az éjszaka
és senkit sem érdekel hol vagyunk
milyen az arcunk a hangunk
simogatunk-e vagy megsebzünk valakit

szólítsd meg a szavakat
tisztá zenével őszinte ajakkal
mint amikor mindegy már
nincs helye a praktikáknak
semmi hasznod a hazug hallgatásból
sem a sikoltozásból
sem a félénk szavakból
a hízogó ígéből
a terpeszkedő nagyzó jelzőkből
a határozatlanság szavaiból

légy határozott és kemény:
nincs kihez szólni

20.

látod ez a reggel is megtalált
pedig menekültél előle
magadra terítetted az éjszakát
belebújtál a fájdalomba
és hallgattad az elveszettség
vigasztaló nótáit

ragyogás ez a reggel
de te nem vagy velem
egy másik térben bolyongsz
s én ebben az időben
fuldoklom a magánytól
pedig ragyog a reggel
némán álldogálnak a fák
s röptére vigyáz
a búcsúzkodó fecske is
messzire indul
de érzi jövőre visszatér
megtalálja a fészket
amelyből a kicsik kirepültek

nézem ahogy megpihen
s újra maga alá gyűr
a bánat

21.

ez már az összegzés ideje
vagy még minden zavaros
s tele van félelemmel a nappal?

ha tudni lehetne
hogyan ez már az összegzés ideje
s az utolsó lélegzetvételt
készülődik a tüdő
s az agy elzárja az artériák csapjait
kiírja az arcra meg a tekintetre:
záróra
végigfut egy elkésett ingerület az izmokon
s mintha ez a töredék pillanat
is csöndesen megszűnne

jó lenne ha tudnám
hogyan ez már az összegzés ideje
illúzió csupán a lezárt dolgok öröme
hiszen ezután semmi új nem kezdődik

22.

elképezem vagy meg is történik velem:
arcomat szorítom melled vánkosára
imádkozom ahogy a hitetlenek képesek
a test urához az öröm anyjához
az áldásosztó pillanathoz

könyörögve kérem: telepedjen le hozzám
egy italra egy hallgatásnyi csöndre
amíg elindul a képzeletem
s bejárja a még mindig titkos birodalmat
amíg megérkezik a felmentő ítélet:
mégis feltámadhatok
újra élhetem a zaklatott csodát
a gyomorremegést
az ölbe búvó kiáltást
mindent próbára tehetek:
a gonoszságot
a hitetlenkedést
a gyávaságot
de a férfias áldozatvállalást is:

ezt az egyetlen pillanatot akarom
hátralévő életemre
melled vánkosán

23.

szeresd ezt a pillanatot is
amelyik átsugárzik a bőrödön
s feszessé varázsolja az emlékeket
hiszen ott ragyog benne az ölelés
ott remeg benne az óvatos félelem
hogy jaj milyen irányt vesznek a dolgok
pedig minden megtörténik
amire vágyakoznak a sejtek
amelyek hullámzanak
s viszik magukkal a létezés
öntudatlan akaratát

minden megtörténhet
még az is hogy csöndben
megadod megad
a halálnak

24.

valamikor sokat beszéltem
nevet adtam a virágnak a szélnek
az arcon megbújó árnyékoknak
a szív kalapáló mozdulatainak
a szerelemnek amely kitakarja
a költőt

most a némaság a takaróm
a hallgatást borítja rám az éjszaka
amikor hosszú útra indulnak a vágyak
s elidőznek a csípők hajlataiban
hogyan eltűnjenek a gyönyör kútjában

mi történt nem tudom
valami kínos átmenet
sajog a szívem körül

25.

most eljátszom hogy nem fontos
ami nélkül nem tudok élni
mert elmaradt a gyomorremegés
a hiábavaló várakozás
az önigazolás apró tettei:
én is érek valamit
engem is lehet szeretni
s én is tudok szeretni

jó hogy mindez már a múlté
s nem vágyom a nyakadra
a csípődre melled kupolájára
ringató öledre
mert testetlenül szerethetlek
nincs bennem esztelen vágyakozás
minden jó így az elcsitult örömök
büszke magányában
mert én is voltam valaki
valaha én is tudtam valamit

de hát ez nem játék:
hiányodtól reggelig szenvedek

26.

nem tudok mást mint szorongva várom
a szomorú szavú éjszakát
amikor leereszkedik homlokomra a sötét
s az idő-ráncokban megbújik a gondolat

forgolódok a párnán
keresem az illatodat
valahol elveszett ebben a zaklatott időben
ahol nincs más csak hasztalan keresés
a hunyorgó csillagok faggatása
akik többet látnak mint én

nem tudok mást mint szorongva várom
halk lépteidet az éjszakában
s elképzelem: távol tart tőlem a félelem
mert nem akarok semmi mást
csak szép arcodat a párnámon
az illatodat amely beterít
s elkísér reggelig

27.

rám ereszkedett a magány
fehérbe öltöztek az órák
bekerültem a gyógyító gépezet magányába

kíváncsian faggat a nővér és az orvos
mit keresek én itt ahol a reményt
magukra gombolják az emberek
s ahol a napsütés a legjobb gyógyszer?

útitársaim új kínok felé indulnak
valakit mentő visz másokat a rokonok
csodálnak türelmetlenül:
meddig még? vajon meddig?

jönnek az esték és az éjszakák:
befejezetlen verssorok

28.

elmennek a látogatók:
látom rajtuk az örömet
ami kiviszi őket ebből az épületből
ahol csörrennek a szikék
és hűvösen fénylik a gondolat

látom rajtuk a menekülés örömét
mert nem ők vannak a rettenetben
az elmúlás előszobájában
az injekciós tűk árnyékában
nem őket dobják oldalra besorozva

ők kinyitják majd becsukják
maguk mögött az ajtót

elviszik a reményt is

29.

nem kellene még összeszámolni
hány darabból áll a múlt
melyik sörnek volt jobb az íze

nem kellene még a csókokat visszaidézni
sem a kamaszkor izzító gyötrelmeit
az örömet kedvesem ölében

Évát Marit Ilonát

hagyni kellene őket a múltban kóborolni
amikor még itt van a felfedezhető világ
karjai között az életem
amely lehetett volna más is
de én ugyanaz maradtam:
az elmúlás előszobájában

30.

romokban is csodálható ez az épület
a homlokzat a boltozat egy-egy íve
a belátható panoráma
amelyben egyszerre van együtt
múlt és jelen

olykor még elámulok
hogyan meglehet a Mars látványa
s kitüntetettnek érzem magam:
hatvanezer évig várt rám az idő
s most szemembe zárom a pillanatot

nem lesz még egyszer
ahogy én is elmúlok
egy óvatlan pillanatban
csodálkozás és rémület nélkül:
ezt érdekelttem

31.

de jó lenne most bejárni
gőgös melled csábító halmait
s elmerülni szíveink dobbanásaiban

jó lenne nem hallani a vergődést
az otthonát nem lelő vágyban
mire kell ez a csend?
mire jó ez a vers?

sorban kitéped a facsemetéket
a lehullott leveleket elzavarta a szél
s a törzsek mint fekete felkiáltójelek
kiáltoznak a jó ízű éjszakában
amikor alámerülnek a szerelmesek
egymás húsában és idegeiben

32.

fölöttem egy falevél hullani készül
aztán az ölemben lassú véget ér
figyelmeztet talán
hogyan volt s aztán semmivé lett?

régóta tudom de olykor tiltakozom
a nemlét parancsa ellen
pedig nincs róla tapasztalatom
se rossz se jó
akár az életről amelyben a viszonyítások
rabjai vagyunk csupán

kóstolgatjuk a pillanatokat
mint kedvesünk ajkát
s azt hisszük nincs annál jobb
a halálban sem

33.

egy hatalmas bükkfa leveleit
mohón kószolgatja a feltámadt szél
elsodorja a szeptember végi szép időt
amely még a kórházi szobában is vigasztal

aranyát vesztegeti a bükk
s mellette a terpeszkező gyertyán
szétszórja a nyarat meg a tavaszt
a viharak feszülő ág örömet
a nyári fürdőzést
s a villámok előli menekülést

még néhány hét s talpaim alatt
sikoltozó táncba fognak
az összetöpreődött
levelek

34.

nem szerettem soha szerelmesebben
arcod hűvösében a fénylő csodákat
mint most amikor távozni készül
a hódító indulat:
szívem Niagaraája

már csak büszke emlék
tábortűz melletti mesés indulat:
átöleltél
nem volt szavam a repülés örömére
de magam alatt láttam a világot
minden finom rezdülését moccanását
nappalait és éjszakáit
születő gyermekeit –
téged

35.

most nem fojtogat a sírás
messze van már amit elhagytam
pedig kinyújtott kezem szinte eléri
de nem akarok utánanyúlni senkinek
beleélek ebbe az őszi csendbe
a fák suttogó beszédébe
a madárszó nélküli némaságba

csak a vonalak vezetik a tekintetemet
a félbetört sorok
az elhagyott gondolatok
ahonnan nem lehet már bejárni
az elsüllyedő világ határait
kegyelmet kérni a nem létezőtől:
benned sem hiszek

36.

a zsombékos területről
kiemelkedik egy talpalatnyi sziget
amely bizonytalanságával is megtartott

önmagát kereső kamasz szívem
téged talált Ilona
csóktalanul öleléstelenül

szavaid keresztüzében
olykor megsemmisültem
de akartál engemet ahogy én is
te is nyugtalan kereső voltál
s kioltottuk egymást
mielőtt megadta volna magát a lélek

látod ma is azzal a kamasz vágglyal
szeretlek

37.

nyakamba zúdult a rossz idő
eső veri az ablakot
dobálja a szél a lassan múltó órákat
beteríti a park ösvényeit
ahol rád várt minden gondolat

lestem a kaput hátha megvillan
az alakod a simogató fényben
de elmaradtál
ahogyan az őszi napsütés is
csupán a szél borzolja a fákat
kergeti az elszáradt leveleket

micsoda idő ez mondd?

sirat a nappal és az este:
egy vagyok velük

38.

lassan karikába görbülnek az ujjaim
egymás után gyűrűt formáznak
s eltűnik belőlük a parázs
csak botladoznak
keresgélnek a papíron

emléket vadásznak
amikor még csodákról meséltek
végigfutottak a gerinc meredélyén
s újra rajzolták a lány arcokat
vagy megpihentek a csípők területén

beszédes ujjaim
meghajoltatok az időnek
elhagytatok nem tudtalak
visszatartani
benneteket

39.

ennyi kell csak hogy térdre kényszerüljek
s megadja magát bennem a vágy
elég ha felhő takarja az égboltot
s ritkás eső veri az arcomat?

elég ha fehér falak közé szorít a magány
s elmarad az egyetlen hívás
mert én sem akarom már
amiért egyszer kifordítottam a bőrömet?

vegyületek vegyszerek áramlatok játéka
minden ami bennem lassuló hullámokat ver
s a többi csak illúzió?

vagy ez is az injekció maradéka
ami elmúlik s magamra hagy
az ágyon

40.

jaj dehogy kívánom
hogy kihajtson benned a halálom
elfogyjak mint az ünnepi gyertya
az asztalon hagyva ellobogva
tűzre sose várva
hitetlenül a feltámadásra

az is minek ha nem vagy velem
ha elkerülsz az életem
ha nem muzsikálsz a lázadó csendben
ha kihajózhatok a végtelenbe

jaj dehogy kívánom
hogy kihajtson benned a halálom
hadd álldogáljak még előtted:
nézd a fényeket a homlokomon

41.

tarkómat veri a déli napsugár
de nem akarok fellázadni
sorsod hiányod ellen

most nem vagy itt
de valahol a közelemben lélegzel
hallom néha a hangodat
s azt hiszem: mégis van remény
lám veri a tarkómat a napsugár
s megtelek hittel ragyogással

szárnyait emelgeti az öröm
s egy pillanatra elfelejtem:
útra készülök én is
ahogyan a többiek is akiknek a tarkóját
veri a déli napsugár

42.

nem akarok mást csak amit szeretnék:
megfürdetni arcomat a fényben
csodálni a játékot
a pazarló örömet
s magammal vinni ezt a látomást:

mert velem hal az én világom
a félelmem és a vágyakozásom
a hiúságom és az öntelt szerepjátszásom
a jóságom és az ölelésem
a sok-sok név amit a szerelemnek adtam

nem lehet más:
ez voltam én
az egyetlen vendég
aki utakat keresett
de nem talált

43.

olyan csend lett mintha a túlsó parton
néznék körül
s megriasztana az alkonyat

egyszerre eltűnt a fény
egybeolvadtak a fák
láthatatlan lett a madarak repülése
de a hold még megbújt a felhők mögött
a lomha mozdulatok
elcsendesültek

nem láttam semmit de belülré vetített
a nem szűnő gondolat
amely élesen kimetsz az időből
a félelemből és a hallgatásból
s tenyerére vesz a vágó
minden éjszaka

44.

de jó lenne reggelente
elmerülni a végtelenben
de jó lenne estelente
elmerülni a rengetegben

fűvel takaróznék
csillagok fényében arcomat
megfüröszténém
bejárnám a sűrű titkot
megfejténém a régi titkot
széthajtanám az ágakat
s megkeresném a fényes tisztást
ahol tündér lányok álmokat szövögetnek
amelyeket felkap a szél
s lebegnek a kék égbolton –
amíg el nem alszom

45.

öledben rózsaszirmok pihennek
simogatom a sziromleveleket:
ujjaim között ringatóznak
illatuk rátelepszik az arcomra
beleszédülök a vágyba
a rózsaillatú álmodozásba

amikor megérkezik az éjszaka
hanyatt vetem magam az ágyon
s arcomra hullnak a rózsaszirmok
azt hiszem tenger vagyok
amelyen himbálóznak a levelek
de valamilyen sűrű köd támad
nem látok nem hallok
csak az illatodat érzem

46.

kacag a bőröd kacag a szád
s ebben a jóízű nevetésben
meghalni készül a fájdalom

feszülő bimbóid között egyensúlyozok
mint valami kötél táncos
életre-halálra egyetlen diadalra

férfi önzésem ünnepet akar
pedig tovatűnt a napsütés
felhajtja a szél a felhőket
villámok cikáznak az őszi tájban

itt maradtam elárvultan
csak a csendben keresgélek
hátha megtalálom ma még
a hangodat

47.

nem akarom hogy így legyen:
nehezen mozgó ujjaim belebotlanak
a simogatásba
kikopik belőlem az indulat
már csak a politika köszvénye fáj
s a szoknyák fellibbenő vihara
elől menekülök

nem akarom hogy így legyen
a csípőd játéka a legszebb dallam
s koncertet ad minden mozdulatod
amikor megállsz a fényben
ilyenkor átvilágít rajtad a múltam
s én is az vagyok
akinek egyszer szerettél

48.

ahogy emelkedik a fény
a látóhatár peremén
s előbújnak a fákon a levelek
a madarak széthasítják
a csend komor vásznát
egyre pontosabban látom:

valami bánat készülődik a tájban
valami fájdalmas otthontalanság
egyre növekszik a hiány
s a nap is eltakarja az arcát
mert amit láthatna
se nem szép se nem ünnepi:
szürke ruhás katonák vonulnak
a közeledő éjszakába

49.

visszafelé vezet ez az út
elhagyott fenyvesekbe
a Mátra zúgó szakadékaiba
az alattam elterülő végtelenbe

visszafelé vezet ez az út
a szerelmes éjszakákba
a gyötrődő vallomásokba
az önigazolások fájdalmaiba
a feltáruló ölek izzásába
amikor remegő testtel vártam
a megsemmisülés örömét
mert nem akartam mást
mint hallani a sejtek
hangos harsonáját

50.

fekete zászlóként lobog az ismerősöm
szótlanul sír mit mondhatna
az elmúlás égboltja alatt
aki megízlelte a halál fájdalmát

nem akarok még elmenni
előttem itt hever a jegyzetfüzet
s még annyi minden
amit kijavíthat a képzelet
s mérlegre teheti az idő

szép lehet a várakozás is
amikor kedvesünk arca fölött
felnyíló pillantására szomjazunk
mert elférünk benne
halálig

51.

ez most már mindig így lesz
nem marad más mint az egymásra
csodálkozó falak
s egy berepülő méhecske lassú verdesése
figyelmeztet sorsom erővonalaira?

hallgatnak a képek
már azt sem mondják el hol készültek
milyen városok kis utcácskáiban
álltam meg remegő szívvel
a felismerés csodálatával

de ez az elsárguló harangtorony
már megadta magát az időnek
lassan utolsót kongat
az óra is

52.

a fényérzékeny lemezen
nem bomlik tovább az életem
de most már digitálisan is megmarad
ha megússza karcolás nélkül
s lesz benned kíváncsiság
ráhajolni az arcomra
kifaggatni a barázdáimat
megkeresni magad ebben az igen-nem
információs áradatban
hiszen ott állok az Eiffel-torony tetején
s előttem hömpölyög a Szajna
arrébb a Saint Michel ballag
a Notre-Dame-ba egy csöndes
fohászra

53.

a radiátorban pattog a közeledő tél
de a csontjaim is szorgosan jeleznek
az utolsó levelek lebegnek a szélben
mint akik tétováznak
tiltakoznak

a felhők lassan felkúsznak az égre
s napokig ott maradnak
a napfényt tablettával pótoljuk
az erdei gyümölcsöket vitamin porokkal
mindenre talál pótlékot az elme
dobozban jön a nagyvilág
s csodálkozva felemeli fejét a gyermek:
lehunyja kék szemét az ég –
nem értem nem értem

54.

tiltakozásomat a szomszéd se hallja:
a fejhallgatóból ostoba zene szól
vagy ismétlődő zöreje inkább
ideges rángás a feszült izmokban

jaj elhagyott az asszony
idegen mezőkön virágot tépked
kora őszi köd ereszkedik az arcára

keresi a réten az ösvényt
míg fecsegő szarka repül fölötte
de alig találja a fészket
könnyecsepp fut le a szeméből
s összekeveredik
a köddel meg a harmattal:

nem talál haza
sohasem

55.

amikor a reggeli remény a tükör előtt megállít
látom egy ránccal gyarapodtam
mert nem voltál velem éjszaka

körülkerítetted a szíved
s nem volt erőm kihúzni a karókat
amelyek birodalmad határait
konok hittel megjelölték

ezért nyitott szemmel vártam a csodát
a hajnalt amint elhúzza a függönyt
s beárad a szobába a fény:
álmodoztam aztán hangosan rám szólt
a vekker

56.

talán szólni kellene a reményről
a lassan vonuló felhőkről
amelyek a reggeli kávéra ülnek

az álmodozásról
melleid igézetéről
a bátorító ölelésről

de fogva tart a képzelet
nem menekülhetek a szóképek
a makrancos igék közé

magamra maradtam
tapsolhat körülöttem aki bánt
s én már-már megadom
a kegyelemdőfést
a pillanatnak

57.

sajog nyilall vagy csak tompán fáj
figyelmeztet a létezésre
meg arra is hogy fájdalmas búcsút int
az a néhány évtized
amit magam mögött hagytam

szívem rejtelmes zugaiban
olykor feltámadnak a régi mozdulatok
s megtelik zenével az élet

kacagásban fürdik az október
azt várom hogy egyszer megállít
kedvesem mosolya
egymásra nézünk
s ebben a pillanatban
arcra borul a bánat

sajnálom
sajnálom

58.

még ma vagy talán holnap
kigombolt inggel a kora őszi csöndben
amikor az árvácskák szemében
puha könnycseppek remegnek

talán holnapután
nekilódulok az éjszakának
s megkeresem a kiégett álmokat
a padon várakozó pillanatokát:

egymás vállához simulnak a vágyak
s amíg földre csorog a Tejút fénye
elindulnak a múltba
ahol volt még jövő is
nem csak jelen
mutatta meg szép arcát

itt hagylak

59.

nem vagyok azonos a virággal
sem az őszi elmúlással
sem a ház falán emelkedő sötéttel
nem érzem az elszáradó fű fájdalmát
sem a fák roppanó gerincét

inkább vagyok halk tűnődés
helyét kereső gondolat
futó fény kedvesem homlokán
madárröpte a huzatos éjszakában
az egybefolyó harmat a szélvédőn
vagy a fagyba dermedő idő

inkább vagyok a kacagás
a könnyű paplan alatt
ölelés előtt

60.

ágaskodó paripa szárnyas ló
győzni és szabadulni akaró mén
nem igaz le csak a gondolat
a formába kényszerített vágyakozás
a metaforák konok hűsége
a verslábak ütemes zakatolása

csak nyújtózkodom a zabla után
erőtlen karral görcsös ujjakkal
s csak abban bízhatok
hogy megszelídül ez a paripa
s mint egykor gyermekkoromban
a hátára enged – lassan elrepül velem

felszabadítja a képzeletem

61.

hallgatnak a mozdulataim
ahogy ebben a ködös őszben
megbújik a napfény is

mintha mély álmra készülődnének
a gondolatok
ezek a konok legények
akiknek az arca könnyel fut tele
ha rátalálnak egy mosolyra
amelyik messziről közeledik az éjszakából
s egyre nagyobb lesz

megnő mint a remény
mint az álmodozás árnyéka
szobám falán amikor hiába várom
hogy megérkezz

62.

szavak: magányos álmodozók
szavak: szerelemre szomjasak
szavak: gyönyör után futkosók éjszaka
szavak: kijózanító hűvös nappali igék
szavak: izzadt tenyerek
szavak: ölbe bújó félelmek
szavak: önhitt látomások egyedül
szavak: felparázsló vágyak az ágyban

szavak: nem tudtok megmenteni mégsem
ebben a lázas alkonyatban
amikor fölizzanak a levelek a fákon
s dermedten vacog a pillanat
hol vagytok hűséges szavaim
s ti elkódorgó mondataim?

63.

a hosszú hallgatás után megszólalok
a számban otthonra lelnek a mondatok
ízlelem őket mint a múlt jó ízeit
elmeszesedett testüket ropogtatom:
együtt tornázom velük
a kiáltásnyi csendben
s a virrasztó órák
türelmetlen dobbanásaiban

mindent megteszek
mert szükségem van erre a tudományra
hátha szólhatok a falnak
amelyik körülvesz ledönthetetlenül
s az éjszakának:
engedje a napfényt szemhéjaid alá
hátha mégis megismeresz

64.

talán az utolsó napsütés veri az ablakot
s aztán köd ereszkedik a vállunkra
nyögnek a levelek a talpunk alatt
a kökény sírósra húzza a szánkat

egy-egy elkésett virág még szirmot bont
de lassan fagy-kaszát suhint a november
s a kórház ablakán kibámulva
megfogyatkozik bennünk a remény is

beledermedünk az elmúlásba
lelassulnak a tiltakozó mozdulatok
egy hetes hírek leszünk a fájdalomban
s utána mindenki várakozik
a tavaszra

65.

szerellem szerellem
te voltál az életem
szerellem szerellem
átváltattál az életen

megmártóztam a tekintetedben
s elgyávultam tőle
megérintettél: ma is éget az ujjad begye
hozzám bújtál: ma is izzad a tenyerem

ha egyszer-egyszer megöleltél
jó volt nem lenni akkor
de ma csak a darabjait keresem
a kifordító indulatnak

eltévedtem ebben a hatalmas erdőben –
falánk vadak étke leszek

66.

egyszer abbamarad a sírás
nézek a pillanat után könnytelenül
s úgy teszek mintha nem fájna
mint aki engedte
hogyan lassan kifossza az idő

ülök egy erdei padon
simogatom a haldokló virágokat
s magányomat tartom magam fölé
hogyan meg ne ázzak

elkocog mellettem egy férfi
liheg mint aki az út végére ért
pedig csak most kezdődik minden:
a szembesülés szomorúsága

67.

talán csak ez a sóhajtás maradt
kikopott belőlem a lendület
eltűnt a hit hogy a világ jóra változik
s nemcsak az izmok feszültek
a nedvek keringtek eszeveszetten
hanem az értékek is magasra nőttek

aztán céltalan hangyaboly lett az élet
egymást kioltó indulatok
reménytelen vágyakozás
hogy még összerakhatók a cserepek

de nem lehet

végképp elengedett a képzelet
nem akarok már utánad se menni:
kiszáradt az emlékezetem

68.

elszivárognak a napok
mint a víz a nyári homokon
egy pillanat alatt tovatűnik
ami az előbb még úgy hevített
a reményt takarta fölőbém
hogy a bánat alatt meg ne ázzak

elszivárognak a napok
kiszáradt torkú emlékek
köröznek fölöttem
szótlanok mint bennem a keserűség
csak keresem az ígéket
amelyek megdöngethetik
szíved konok börtönét

69.

a napok nem követik egymást
nem ölelkezik a kedd és a szerda
átcsapnak a parti sziklák fölött
mint a viharos tenger hullámai

valahonnan messziről indul a hétfő
s máris szíven talál a szombat
amikor siet velem az ösvény is
hogy a kedvesemhez mielőbb elérjek

aztán gyászba öltözik a vasárnap
szerdáig tuttogom a szavakat
a talányos ígéket
amelyek messze löknek
s negyven év távolából
keresem a partot

70.

most sorban el kellene köszönni tőletek
szívem szögletében álmodozók
remegő gyomorral vágyakozók
nyitott tenyereket egymásba préselők

ott ülünk a mozik hátsó sorában
s útjára indul a remegés
megszédülünk de kutatjuk a ruha ráncait
belebotlunk a blúz buckáiba
s megrettenünk amikor tenyerünkön
megérezzük a kedves szívverését

mert az ő teste is kiabál a csendben
a mozgó s villódzó fénysugárban
mozdulatlanul biztat:
járjuk be végig az utat

71.

elköszönök tőled
mosolygó szavú kamasz illatú Ilona
messzire szaladtál
elrejtőztél a négy évtized erdejében

nem talállak csak félárnyékos arcod
ébresztget éjjelente
szigorú szemedben ha néha megálltam
láthatatlan ellenféllel viaskodtam
mert nem tudtam: elég vagyok önmagam

csak az kell neked
ha erővel megtartom a te hitedet
s nem temet maga alá az önsajnálát
mert van élet azon is túl –
talán

72.

levelekben az eltűnt ifjúság –
mint valami öreg nyomolvasó
keresem a múltat
egy betű meglepő hajlatát
faggatom a színes rajzokat
egy-egy idegen nyelv töredékeit
az olvasmányok kikandikáló hőseit
akik leültek az ágyam szélére
s velem együtt hangosan mondták:
Ilona és Cyr!

ti befelé álmodozók
erőtlen szerelmesek
akiknek már csak a múlt maradt
várjatok még!

73.

nem lehetett másképpen
csak úgy hogy gyermekek gyűrűjében
lassan elért hozzám a mosolyod
mint aki védekezik
mert udvarias szavakat szólhat
én pedig izzadt tenyeremet gyűrőgettem
hátam mögött a múlt minden tévedése

nem tehettem mást: lélekben térdre hulltam
s engedtem magam záporban fürödni
de Ilona ellépett tőlem
nem a földön járt
szívemen taposott játszi könnyűséggel

akkor megindultak a hegyek:
temetetlen éjszakáim

74.

aztán jöttek sűrű sorban
szatmári erdőkben álmodozók
a Tiszát könnyes szemmel bámulók
amikor elindult a holdfény
s megfürödtek a csillagok

üldögéltünk a mérce lépcsőin
csodáltuk a harcsa versenyfutását
megérintette arcunkat egy madár szárnya
vagy csak a hajad simogatott

egybefolyt itt minden:
kalapáló szíved
öled fájdalmas lüktetése

olykor mégis elmenekültem
a Tejút egyik ösvényén kóboroltam

75.

hol van már a fiatal testek suhanása
a megrebbenő vágy
amely mégis ölbe téved

a feszülő mellbimbók magasából
beláthatatlan volt az élet
csak a névtelen vágyakozás
a halni készülő dobbanás
a vér szinte kicsapott az erekből
s elterült a medence árterületein

fejed hátrahanyatlott
szemedben bágyadt könnyörgés:
indulj hát felfedező útra

engemet is vár a tenger
sós ízű könny az arcomon

76.

szótlan szóval pereskedek érted
kiabáló csenddel imádkozom
hogy ne hagyjon el a félelem

várákznak a szavak a számban
alámerülők a sós ízű nyárban
amikor meglibbennek a szoknyák
és szárnya nő a blúzodnak
bepötyög a kicsi szobát
eltakarja az arcomat

illatoddal takarózom
nyelvem hegyén készül a mozdulat
ajkaid között mégis megpihen
s aztán minden mindegy már:
rohamot dobol a vágy

77.

ha így marad talán én is elhiszem
hogy van még láz ebben a mozdulatban
messzire futhat a félelem
mert egyetlen ujjad érintése
zúgó erdőt varázsol az őszbe
ahol hatalmas fák között
fiatal szelek kergetőznek

talán még azt is elhiszem
hogy érintésemre megfeszül a tested
vigyázzba állnak a sejtek
s türelmetlenül sürget a kapitány

hagyjuk el ezt a néma kikötőt:
üvöltsünk bele az éjszakába

78.

ne hagyj magamra képzelet
amikor szívem naponként lázad
hiába uszít rám ez az ősz
megfejtethetlen üzeneteket

én nem tudom még olvasni
az izmok kacskaringós hieroglifáit
a ráncokban megbújó öregség
még jól álcázza magát

engedd meg hogy megszólítsalak
te nyomomban szaglászó vágyakozás
de mondd meg a neved
mert nem ismerek rád a sötétben
s az illatod is régóta
elkerül

79.

fekete fekete fekete az éden
zizzenve repül a melltartó
s a bugyi árnyékos hűvösében
várakozik a vágy

leoltom a villanyt
csak a tested világít az ágyon

lassan elindul egy árnyék
ragyogó vonal lett a tested

mellbimbóid küldik a morze jeleket:
itt vagyunk itt vagyunk
s én nem tudom már mi ez
ébrenlét vagy kínzó álom
rohanok hozzád de azt hallom:

tik-tak tik-tak tik-tak

80.

utánam is így ragyog az ősz
ahogy most a fényt veri az ablakot
megvillan egy madár szárnya
s lebegve landol a falevél

terített szőnyegen lépkedek
körülvesz az elmúlás
de: sárga vérvörös óarany és lila
élni akaró virágok színei
amelyek most gyászba öltöztetnek

majd akkor is így zuhog a szépség
kiragyog a bánatból
s én visszaszivárgok a földből:
megbújok egy szép lány
vérvörös rózsájában

81.

belehalok az illatodba
belehalok a pillanatba
álmomban lassan vetkőzöl
kibújsz a ruhából
a szomorú hétköznapiokból
a rohanásból a veszekedésből

földet ér a melltartó is
végül megállsz előttem
s mintha ez volna az első pillanat:
elfogy a levegő
fuldokló ölelések jönnek
hallom az erek dobolását
átcsap fölöttem ez a ritmus

s már azt se tudom meghaltam
vagy megszülettem

82.

szépek voltak az asszonyok
megszerettek aztán eltemettek
a síromnál csókokat lihegtek

megvásárolták a következő kosztümöt
újra szépek voltak és vágyakozók
mellükön megcsúszott a fény
feszes hasukon ágyat vetettek
amikor szobájukba kúszott a hold
s álmodoztak az igaz szerelemről

aztán mindennek tegnapi lett az íze
néha az utcán egymásra köszöntünk
hogyan vagy? futottak tovább
várakoztak a ráncok
sáncai mögött

83.

Erzsikében még én is jó voltam:
lángra lobbantott álom
a titok tiltott csendje
ami betakarja az embert
hiába menekül nappal és éjszaka

a ráismerés izgalma voltam
ismeretlen szavak jöttek a számból
felfedező névszók cselekvő igék

megnevezhetetlen vágyak születtek
végigcikáztak az esti égbolton
s egyikünk se tudta már
lesz-e még ami volt
egy kitakart szívű
éjszakán

84.

szerelem szerelem szerelem
keresem az életem
a legelső pillanatot
amit az álom nekem adott

de egymásra rakódik a sok félelem
a menekülés a szégyenem
de nincsen már ami visszatartana
józsátság vagy a hit hatalma
csak foltok az őszülő vadonban
a korán érkező sűrű alkonyatban

húzó kökény szárad az ágon
kitakart a szívem hiába lángolt
elmegyek elmegyek
ne várjatok

85.

ma már nem csak egy fájós fog
a fésűben maradt hajsza
vagy az olvasószemüveg figyelmeztet

megbotlanak a szavaim
ingerülten kavarnak a mondatok
hiányzik a fiatalság legyintő türelme

kinézek az ablakon: hegyeket látok
mint kamasz koromban
amikor nem volt árnyéka a csendnek
csak az összebújó hallgatásnak
az elsietett csókoknak

mert minden út hozzád vezetett
megkerültem a Földet is
Ilona

86.

most még pontos az emlékezetem
alig van foszlány ami után kutat az elme
most még őrzőm a nyár lenyomatait
a csendes ősök romantikus mélabúját
a decemberi fázós ujjak hűvösét
az összebújó magára hagyott órákat
amikor a lefüggönyözött szobában
hallgattuk a tűzifa pattogását
miközben átölelt a fájdalmas zene:
menni kéne menni kéne

betakartál a hajaddal
suttogtál pedig befalazott kint a tél
izzott a leheleted:
eltűntél az időben

87.

novemberi délután: korán esteledik
maga alá temet az égbolt
de a csillagok is elbújtak a felhők mögött

megyek egyik szobából a másikba
szeretnék még ébren maradni
de lezuhanó szemhéjaim mögött
lassan kialszik a fény

fekszem a küszöbön
s lassan felkapaszkodom a mélyből
egy varjú károg az ablakpárkányon
pedig a hófelhők még csak készülődnek
én is fekete ruhába öltözöm
ünneplem önmagam
halálát

88.

Katit mindenkinél jobban szerettem
észrevétlen volt mint a könnyű álom
vitt magával át minden határon
szerelmével csendesen betakart
az árnyékban állt mint egy óvatos gondolat
s közben összezárt szájjal izzott
hangtalanul akár a nyári napsütés

nem tudtam őt megszólítani
csak hallgattam én is csendben
elfogadtam a némaságát
becéző ujjait
testének szelíd vallomását

kiabálnom kellett volna:
én is szeretlek

89.

nem tudlak megfejteti: szerelem
annyi arcod van amennyit a képzelet
amennyit semmilyen lázas látomás
futó vagy maradó betegség
félrevert tudatú pillanataiban
megrajzolni sem tud

nem akarlak megfejteti: szerelem
folyó vagy amit mindig néztelek
amikor rám ereszkedett a sötét
s elfutott a könnyű szél is

ilyenkor nem csak a könnyű pára
fürdette meg a tájat
az arcomat ellepte
a könny is

90.

magamra maradtam
vagy észrevétlen kikopott belőlem a világ?

nagy szavak

nem lehet mit kezdeni velük
mert a szavak nem csillapítják a lázat
nem szüntetik a gyomorremegést
nem hozzák vissza az elkódorolt társat
nem takarják be látomással
csak az ész érvei kopognak:
elmúlt vége nincs többé

ezért választom a némaságot
a jelzők
a metaforák nélküli gondolatot
elment a kedvesem:
kitépte a nyelvemet

91.

magam elé nézek
s vonz a szédítő mélység
amelynek szélein emlékek ragyognak
feltoluló megelevenedő pillanatok
amikor még jó volt élni
mert sohasem volt éjszaka csak látomás
amelybe bele is halhat az ember

most itt van előttem a mélység
érzem a lüktetését
csábít az öngyilkos zuhanásra
amely után csak a remény emeli fel a fejem
s amikor előre dőlök
behunyt szemmel is magamon érzem
a mélység tekintetét

92.

amikor végigzuhanunk az ágyon
nem a szavakat kerestük
behunyt szemmel elvonultunk
a sejtek dízsorfala előtt
aztán egymás szájába adtuk az ígéket –

elbűvölő asszonyom voltál
aki tudta: végtelen a vágy
amelyik elhalad a sejtek sorfala előtt
de nem hallja a vezényszavakat

a szobában a bámészkodó függönyök
a fény felé forduló virágok
talán felnevettek magukban
amikor berepült az ablakon
egy vörös rózsacsokor

93.

mellbimbóid: szőlőszemek íze a számban
a test és a lélek szüreti vidámsága
vendégszobák kényelmetlen matracain
amikor kizártuk a külvilágot
s ruhátlanul álltál az ablak elé:
glóriába öltözött a tested

fáradt zarándokként
adakozó kedvedért könyörögtem
elhalmoztál ajándékokkal
napokig rajtam maradt a simogatásod
a győztes lovas vágató öröme
s a titok amelyben megmerültem

tavasza volt meg nyár
átázott az ősz –
aztán elsodort a téli fürgeteg

94.

tíz szó közül kiválasztottalak
és nem menekülhettem előled
kacagtak körben a könyvek
amikor vergődni láttak

felfaltál szenvedélyed katlanába dobtál
fortyogott az üst egész délután
zászlóid lobogtak
én pedig szolgáltam
ahogy férfi ember tud

mert kellett ez a sok-sok halál
melleidre testedre szomjaztam
maga alá temetett a vágy
sirató énekemet
már te sem hallod

95.

a szobában körben a falakon
versidézetek: érintésről szerelemről
vágyakozásról ölelésről

még fel sem ocsúdtam
amikor pattanva nyíltak a gombok
s áldásra várón előttem térdepelt

hirtelen mint aki azt se tudja
történik-e mindez vagy csak az álom
nagyítja fel a képzeletet
lehuppantam a székre
s nyögve kerestem a rést
amelyen megszökhet még az elme
de csak tavasz illatú csönd
bóklászott a kertben

96.

hány év hány nap még az életem
amíg testet ölthet bennem az ige
amikor a szándék nem hal meg
a születéskor
s visszatérhetek a harc után

a türelem ma még megaláz
lassan érkezik a csendesek nyugalma
lázadó testemet csitítgatom
s kezéd arcomon ha végigsimít
hánykolódik a vérem
megfeszül a testem

futnék a habzó tengernek
de nem lehet de nem lehet
ma este is arca bukik
a képzelet

97.

mindig ez az erőtlén bánat
szorítja össze a torkomat
újra csak az elveszettség
a menekülés szégyene

pedig futnék ma is újra veled
ugyanúgy mint azon a nyáron
amikor a szobáig meg se álltunk

csak néztük egymást a sápadt fényben
egy pihe a melledre szállt
siettem de te nem nevettél
megágyaztál magad mellett
én azóta sem alszom
csak várom kimeredt szemmel
azt a forró délutánt

98.

közelebb van a múlt mint a jövő
ami nemcsak a recsegő csontok
erősödő üzenetei miatt reménytelen
hanem eltűntek az értékek is

a szavakban megbújó örömök
az összeszorított mellkasok izgalmai
amikor útjára indult a vágy
s égtünk mint villám sújtotta fenyőfa
a csillagfényes éjszakában

de engedték hogy beborítson a láng
mert ezt a tüzet a lélek táplálta
te voltál én s én magamban hordtalak
pedig mindenki megtagadott

99.

összeszorítom az ajkaimat:
ne gyötörjön úgy a fájdalom
lenyelem a kiáltásokat

a sejtek lázadó agóniáját
fanyar mosollyal takargatom

egyszer még eltévedsz
ezekben a kusza mondatokban
s nem tudod összekapcsolódnak-e a szavak
vagy csak kibuknak az ajkak résein
elhalnak mielőtt rájuk találna valaki
aki évek óta csavarog az éjszakában
kódolt üzenetre vár
ami csak neki szól:
elmarad a feltámadás

100.

távol még de már egyre közelebb –
ma Katalin nevétől hangos a naptár
pedig némán feküdt mellettem
az ünnepi áhítatban
amikor az ujjbegyek üzeneteit figyeltük
s vártuk hogy lefedjék egymást az utak
amelyek messziről jöttek

tenyereink kereszteződésében
a titokzatos sötét hajlatokban
megpihentünk
megitattál a könnyeiddel
magadhoz öleltél hogy ne fájjon
ami most már végképpen
elveszett

101.

előttem egy régi fénykép:
sétálunk a végtelen térben
amelyben csak az idő fenyeget

felfedező útra indulunk
együtt egymásért önmagunkért

most még távol vannak az ujjaink
de hamarosan függöny ereszkedik
a kicsiny szobára
suhog a fehér lepedő
s csak feszülő bőröd imádkozik
mert nincs már se tér se idő
csak száguldás az itt hagyott
pillanatban –
ne hagyj magamra képzelet

102.

jobb talán elfogadni
hogy az elfutó utak fájdalma itt marad
szívemet szorítja ezen a magányos éjszakán

a lepréselt pillanatok
lassan kihullanak az emlékezetből:
valami jó volt
megremegett tőle a hangom
hol vagy már te világot felfedező
szerelem?

talán a Dunántúlon vagy a Tisza partján
faggatod az időt amelyik magára hagyott
ebben a lombhullató őszben
amikor csak egy eltévedt varjú tolláskodik
az erkély rácján

103.

szerelem szerelem
te vagy az életem
látomás indulat
parázsló szép szavak

szerelem szerelem
elhagyott életem
elhamvadt szép szavak
kitakart indulat

szerelem szerelem
legyél az életem
korbácsolj indulat
lázado szép szavak

megállítsz félelem?
lepergett életem?

104.

most még messze vagy tőlem
de szorgos ujjaim már vetkőztetnek
óvatos útra indul a blúz
megadja magát a melltartó kapcsa

hirtelen elfogy a levegő
szemem előtt táncolnak a melleid
nem tudom megállítani a pillanatot:
lehullik rólad a szoknya

kibújsz lassan a külvilágból
s mint aki csak győztes lehet
fölém magasodsz
himbálódzó testtel vezényelsz
amíg bele nem fulladok
a csendbe

105.

szinte minden nap rajzolgatok
abbamaradt vonalak az összegyűrt papíron
szavakba gubancolódott betűk
szédelő sorok amelyek sorsukat keresik

fájós ujjakkal tartanám meg a múltat
de nem lehet már
lassan rám köszönt a december
s nem szökhetnek meg a gondolatok

lehet hogy én sem akarom
nem akarom ölembe venni a tavaszt
elvéreztek bennem a vágyak
s az üres ösvényeken
töporódott faleveleket
görget a szél

106.

valahonnan halk zene szól
lassan megkocogtatja az ablakomat
valami lassú éji zene:
a botladozó gondolatok fáradt melankóliája
megsimogatja az arcomat
felülök az ágyban:
hát eljöttél értem?

már feladtam a várakozást
hogy egyszer megérinti az ablakot
valami halk éji zene
s kerekre nyílt szemmel álmodom
mert fürge ujjaitokkal veritek a ritmust
pedig csendes halált ígértetek:
nem mehetek

nem mehetek

107.

várom hogy egyszer megtelek
bölcsekedő szeretettel
s nem dühít amiről már lemaradok
nem gyűlölöm a fürgébbet a tetterőset
nem tudnék megölni egyetlen létezőt sem

csak nézem az elsuhanó fákat
a piros tetejű házakat
várom a leereszkedő sötétet
amely titkokkal öleli át a kis szobát
ahol halk zenére dúdolgat a magány
s melegítenek a fényképalbumok is –

hullámokra vár a kedvesem
nevetésétől sós víz
lepi el az arcom

108.

talán te tudod
tovatűnik társtalanságom
s tékozló téblábolással
tik-tak tik-tak tik-tak
tüntetek el titokzatos tegnapokat
talányaimat téged
tengereket tenyereket
távoli tudást tudatlanságot
tülkiabálom a turbékoló tegnapokat
tovatűnő tenmagadat
tulajdonnevedet tulajdonnevemet
tik-tak tik-tak tik-tak
talán te tudod

az életem se volt a tulajdonom

109.

elmerülök a rengetegben
bizonytalan fény mutatja csak az utat
de menni kell előre
hív a vágy hiába taszít az út
mert fáradt megsemmisülés vár
mégis elmerülök a rengetegben
egész testemmel nekifeszülök
sietek hogy mielőbb oda érjek
ahonnan nincs többé visszafelé
a megérkezés után nincs újrakezdés
csak elapadt tűzű lángolás:
simítsd el a ráncaimat
azokban bujkál a rettenet
nappal és éjszaka

110.

hova s meddig taszít a képzelet
vágyak után vágyakozva
megbámulom a lemenő napot:
s azt mondom: csupa vér
nem utoljára felparázsló tűz
hanem vérbe borult látomás

hiába minden próbálkozás:
elveszett amit megtartani igyekeztem
nem voltam elég jó
vagy csak én nem kellettem

szelek sodorják a tiszta álmokat
földig hajolnak a fák
recsegő gerinccel
rám nem vár a küzdelem

111.

még tízszer veszem kezembe a tollat
s metaforákkal parolázom
szófüzerekbe kapaszkodom

szobámban ül a rettenet
pezsgőt isznak a magánnyal
mert ünnepel ez a decemberi délután
esőt kavar a viharos szél
nem nótát dúdol mint valaha
amikor a Tisza fövényén álldogáltunk
s néztük egymás szemében a tegnapot
a kacagással teli éjszakát
a reggel ünnepi pillanatait

meg azt hogy nem lehet nevet adni
az elválásnak

112.

nyakadba csókoltam a vágyat
s örökös foglyod maradtam
ódivatúan olykor nevetségesen
felfedező voltam mert testedre vágyakozva
magamat is megismertem
nemcsak akartam hanem mertem is
egy életre megszeretni

de jaj mostoha a sorsom
menekülsz előlem mint aki a szabadságát
az örömét félti
s nem nyújtja át többé a virágot
sem a sóhajokat
mert minek az már
ha a világ is szétesett

113.

elvérzett a szerelem
sebesült pillanatok maradtak a nyomában
lassú sírás a vágy döbbent némasága

elvérzett a szerelem
júliusban született decemberben meghalt
évek évszakok köntösében
imádkozott: vége sohase legyen
amíg csak a zuhogó vér nem csillapszik
vagy medréből ki nem tér

elvérzett a szerelem
sebet ejtett rajta a reménytelenség
illatos vagy még ma is
öledbe hajtánám fejem
ötvenhat évesen

114.

elköszönök mindattól
ami vigasz nélkül megvigasztal
rám ejti a könnyű felhőket
s elsodorja őket a napsütés elől

elköszönök arcodtól
csípőd játékos mozdulataitól
hívó és elküldő szavaidtól
tested tökéletes muzsikájától
amely karmesterré avatott

elköszönök csöndedtől
néma alázásaidtól
s megállok egy virradatban
amikor elindul a nap
a sötét felhők mögött

115.

kell örülni az örömnnek
megkönnyezni a múltó vidámságot
belekóstolni a mások sikerébe

szükséges minden úton végighaladni
ahol számolgatják a derű pillanatait
s összeverődnek a friss tenyerek

a tengerparton a sirályok fénylő röpte után
a katedrálisok ámulásra csábító zugaiban
a nagy kövek fájdalmaiban
kell örülni az örömnnek
ha megbicsaklott ez az élet
s csak a nedves árnyékokba húzódik
ahonnan a fecske már idejében
elköltözött

116.

mindig volt még egy esély
bátortanul megcsörrenő telefon
szomorú suttogás
a hiány óvatos mondatai

mindig volt még egy esély
a névszóké az igéké a tömondatoké
aztán elfelejtettük
hogyan elárvultak a tenyereink

magunkkal visszük a hangunkat
a lázas igéket a titokzatos mondatokat
magunkkal visszük az éjszakába
s nem akarunk álmodni
sem a szerelemről sem a vágyról

túl vagyunk a temetésen

117.

még mindig mentegetlek
pedig önzésed lassan elborít
fuldoklom alatta
mint egykor a Tiszában elfogyott a levegő
s akkor a hosszúra nyúlt pillanatban
tudtam már hogy vége
csak bosszantott: így lesz meg a halálom

nem akartam küzdeni ellene
számoltam magamban a métereket
egyszer hátha földet érek
bámultak körülöttem mint most ti
játszik csak nevettek
de a megdermedt pillanatért
nem halok meg mégsem

118.

napokban mérem a hiányomat
egymásba kapaszkodik a hétfő meg a kedd
kihúzza magát a szerda
a csütörtök meggyújtja a villanyt
pénteken nem hallatszik már:
pedig annyira hiányzol
s rohantam volna hozzád szombaton
vasárnap nem gyújtottuk meg
a harmadik gyertyát

ezután már mindig így marad
keresem még a mentségeket:
azért maradtál meg talán és nehéz volt
annyi a gond maga alá temet a munka
de én is tudom
nem hallod szerelmes énekem

119.

habzó víz helyett
homokkal telik meg a szám
kiáltásom is szétfoszlik a levegőben
bennem marad az utolsó lélegzetvétel
amely még tiltakozás volt
valamilyen öntudatlan lázadás

de nem méregetem már az időt
nem tűnődöm ha rám mosolyog valaki
a nyári napsütésben
ki volt s vajon miért zárt szemhéjai alá
akarta-e a hangomat hallani

amikor lassan eltűnik a napfény
a házak homlokáról is
táskámba pakolom a múltamat
s elindulok hazafelé

120.

ez hát az utolsó
távol tőled menekülő szégyenemmel
bezáruló lélekkel

csak a napi munka unalma marad
a fogva tartott látomások
a megzabolázott képzelet
a kín és a gyönyörűség

hajnali vágtáim elvadult utakon
pihenők a szerelem vánkosán
sikoltozó örömök fájdalmai

ne hagyj magamra idő
távozz tőlem festett mosolyú tavasz
halott emlék bokája kivillan
fehér volt sárga lett aztán fekete

A kötet megjelenését támogatták

Nyír-Kartográfia 2000

Földmérő és Térképész Kft., *Nyíregyháza*

Hungaro Chemicals Kft., *Nyíregyháza*

Mikó Dániel, *Nyíregyháza Megyei Jogú Város
alpolgármestere*

Team Will, *Nyíregyháza*

Városi Galéria, *Nyíregyháza*

Pro Rehabilitáció Kft., *Nyíregyháza*

Oktaéder – 96 Kft., *Debrecen*

SZÜV Nyírség Kft., *Nyíregyháza*

Tomaplast Kft., *Nyíregyháza*

Thermo-Market Kft., *Nyíregyháza*

NATEX, *Nyíregyháza*

Nem leszek más csak adat
egy kompjuter merevlemezén,
TAJ-szám, adószám,
a lejárt személyi igazolvány száma,
nem név, nem arc, nem árnyék
a sűrűsödő barázdákban,
ahová nem ér el már a napfény,
nem leszek se gondolat,
se látomás,
kikopik belőlem a döbbenet,
a vágy, a szerelem éneke,
mert nem leszek más csak adat
egy kompjuter merevlemezén:
letörölhető, újra formázható.
Egyszer volt, hol nem volt.

ISBN 963 430 907 0

Az ötvenhaton túl, de a létezés utáni csenden innen, számadásféle ez a gyűjtemény.

1947-ben születtem Debrecenben, de úgy hozta a sors, hogy eddigi életem több mint felét Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében éltem le. Tíz évig a fehérgyarmati gimnáziumban tanítottam, aztán a megyei tanács művelődési osztályára kerültem. Színházi ügyekkel foglalkoztam, ezért (is) elvégeztem a Színház- és Filmművészeti Főiskolát. Egy rövid ideig a Városi Televíziót irányítottam, majd ismét tanítás következett a Széchenyi István Közgazdasági Szakközépiskolában.

1989 szeptembere óta a Kelet-Magyarország szerkesztőségében dolgozom.

Az írás számomra a jelenlét egyik eszköze, e megmaradt világban az igazi társakra való találás talán egyetlen lehetősége: térben és időben.